

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 hóra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, nov. 23.
1867.
34. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

Hevesi dal.

☞ Ad notam: „Mély a Dunának a széle.”

Messze van a tenger partja,
Ott üldögél Kossuth rajta . . .
Heves megye egyet intett csak felé,
Wenckheim báró mingyárt rosszul lett belé.

Miniszter ur! kérem szépen,
Vegyen egy süveget nekem,
Hadd tegyem fel a fejem tetejébe:
Ha bemegyek a vármegye termébe.

Eger város nem is saros . . .
Rajner még is komiszáros!
Az érseki palotában van szálva . . .
Unja magát rettentően magába.

Hej de nagy a Mátra hegye!
Alatta van Heves megye.
Nem oly nehéz sujja a hegy kövének:
Mint a milyen Rajner Pál a megyének.

Egri piac közepében . . .
Pecsénye sült akkor épen . . .
Mikor Rajner a szagát meg érzette,
Haragjában a bódét szét szedette.

Hej! az egri pincze grádics,
Igen nagyon kopik már is, —
Hogy ne kopnék? mikor annyit tiporják.
Ide ölik a vármegye sok gondját.

Zavaros a Zagyva vize . . .
„Könyektől sós annak ize“
Tele sirta szegény Heves vármegye!
Ellenét az isten akár . . . há tegye.

Ugy kell annak a megyének,
Mért nem zeng a Deák ének?
Azért ült fel Rajner Pál a nyergébe:
Tyüü! jaj! minő gyöngyen illik fölébe!?)

*) Ugy e Jó uram! ezért a dalért megérdemel Ludas Matyi egy pár pint egrit?

KONDOR MAR

Történelmi okmánytár.

IV.

Pécs város hódoló felirata Ackheim budai basához Anno 1687.

Hatalmas basa! a nagy ur papucsának hűségese csókolója! szomoru szívvvel vettük kegyelmes leveledet, melyet hozzánk méltóztattál intézni, és a melyből megértettük, hogy a te nagy jóvoltod bizony hajlandó volna édes mindnyájunkat elveszteni egy kanál vízben, hogy ha neked erre Allah! erőt és tehetséget adott volna.

Azt mondod óh rettenthetetlen Ackheim! hogy mi lázadók vagyunk? Dehogy vagyunk, dehogy vagyunk. Szelidebbek vagyunk mi mint a galamb, türelmesebbek mint a birka, engedelmesebbek mint a kutya, csak azt ne kívánjátok, hogy hitünket megtagadjuk és a megváltó helyett holmi törpe b u b r e g e k e t imádjunk.

Eszeveszetteknek s hitetleneknek titulálsz bennünket nagy kegyesen hatalmas ur! midőn honpolgári kötelességünket teljesítjük s olyan tolmácsot választunk magunknak, kinek ékes nyelve leginkább tudja elpanaszolni határtalan sérelmeinket. Boesáss meg nekünk rettentő basa! ha nyelvünk azt mondja, mit szívünk érez. Nem vesztettük mi el az eszüinket, de engedelmeddel csak most találtuk meg; — nem is vagyunk mi hitetlenek, sőt erősen hiszünk a f e l t á m a d á s b a n, mihelyt megszólal az ítélet trombitája.

Nem mi bennünk van a hiba kegyelmes ur! hanem a ti tányérnyalóitokban, kik megkeserítik epével az életnek italát, és ürmöt esepgetnek az öröm poharába, — hogy még csak kedvünk se lehessen ebben a közösügyes bajok világában.

Oh tudjuk mi hatalmas lófarku basa! hogy a mi siralmas panaszaink előtt bedugjátok a fülötök dobját, hogy ne halljátok, nektek csak a harás és az adó kell. De hát gondoljátok meg kegyelmes urak! hogy ha ez a nép, mely meggörnyedt már a sok teher alatt, nem fizet és nem fizethet benneteket, bizony isten felkopik az állatok mint a Bálám szamarának, midőn széna helyett tövisbe harapott.

Azért is dorgálsz bennünket Allah kegyeltje! hogy nem halgatánk a ti csauszotokra, kit nevezvén neveznek Miksiesnek? ki nagy haddal és tömérdek kincsessel megakodva jöve le Budáról a Dumán Mohácsig, hogy meghódítsa és a dákok vagy is d e á k o k uralma alá hajtsa a megvásárolt lelkeket, mint kanász a csürhét. Engedj meg óh rettentő basa! de most az egyszer ebre biztad a hájat és nyulra az orozslányt.

Nem láttunk mi uram abból a tömérdek kincsből egy árva piczulát sem, mert a ti ravasz kincstárnokotok is azt a közmondást tartja: „igérd meg, ne add meg“. Mutogattott ugyan egy fényes tallért, — melyre a Pádisah pofa szakállá vala drukkolva, — hanem a mint megmutatta, elis tette rögtön vissza a zsebébe.

Máskor uram! okosabb embert küldjeteك hozzánk, ne olyan bolondot, a ki hat ezer emberrel ijesztget, és még is egy drabantnak is kapitálál; először be, azután pedig ki hagyja magát a városból kisírtetni diadalmasan — főhadj szállására — az üszögli pusztára.

Nincs itt hatalmas basa! egyéb baj, minthogy mi nem akarunk deákok lenni, ezért osztán az urnak reverendás szolgálai közül sokan, kik az igéket nem a templomokban, hanem a koresmákban szokták vala hirdetni és az urnak nyáját erőnek erejével elakarnak térítgetni az igaz utról a N e p o m u k utcába . . . egy esepet sem kedvesek a mi szemek előtt.

Dicső Ackheim! jól tudjuk mi azt, hogy te hatalmas vagy, — de azt is tudjuk, hogy van még te nálad hatalmasabb ur is; — azért hát csak hátrább egy kissé az agarrakkal s ne méltóztassál velünk ugy beszélni mint kocsis a lovával, akkor aztán szent lesz köztünk a békesség.

Kik egyébiránt maradtunk uralkodásod első évében

hűséges kvotafizető alattalóid

Pécs városának igazhivói.

Eredeti levelek.

XLI.

Szerkesztő polgártárs!

Matyit s ludat böven lehet ugyan itt is látni a székely föld kellő közepén, de „Ludas Matyit“ a mai szentséges napig egy darabot sem láttunk.

Az isteni gondviselés gondoskodott azonban rólunk, hogy a mi keseredett szívünknek is legyen már egyszer egy kis gyönyörűsége s a Ludas Matyinak épen azon számát találta ide téveszteni, melyben a nemzeti lelkesedést csigán is huznák felfele azok a közösügyes honboldogítók s még sem tudják felcsigázní.

Elég az hozzá, bebokázott hozzánk Matyi barátunk egy kissé rongyosan . . . isten tudja hol hol nem járt, veszett egy várgabetűt csinálhatott, mert mi hozzánk Csikbe, Bécs-Ujhelyen keresztül érkezett, pedig hát a mint még kivethettük a czimszalagon B. Ujvárosra Usalán Péterhez volt adressálva.

Az ilyen ujság expedícióból aztán azt merészkedünk sejteni, hogy ott Pesten a magyar királyi főposta direktiónál nem sok magyar hivatalnok lehet még alkalmazva most sem; sőt ha nem esalódunk, az első titkári állomás hat hónap óta áll már üresen, és még sem töltik be valami józaváló magyar emberrel, bizonyosan csehet várnak rá, a kinek aztán Pécs is Bécs lesz.

Ezen kis postai intermezzo után visszatérek szerkesztő polgártárs a kedves Matyira, ki ha hosszasabban időzhet vala itten Csikben, bizonyosan még több hódítókat teszen, hanem hát nem akartuk utjában sokáig fenntartóztatni, gondolva, hogy régóta lesve várja már különben is gazdája, elbocsátottuk hát utra, mondván: „nem sok árá látjuk egymást.“

Hogy tehát annál hamarabb láthassuk ime berukkolok ötöd magammal, mind meg anagi tözsgyökerecske láfőszékelyel.

Sok becsületes emberre találna még itt a Matyi szerkesztő ur! hanem pénzt nem igen lehet találni. Ha találunk is nehéz hozzá jutni a mai felfordult világban, melyben két nyeret szokás egy paripára rakni s a magytr embernek kvóta szerént kell még busulnia is.

En ugyan nem vagyok jártas a kótában, hanem láttam már vigan busan hegedülni s azt gondolom, hogy ha majd nekem is a szerént kell fizetnem — én is füttyölök egyet abból a kótából a hogy tudok.

A viszontlátásig

Széke'y Están.

Népszerű magyarázatok a közösügyes alkotmányról.

N. községben a szolgabirótól kapott utasítás nyomán erősen magyarázgatja a jegyző a közösügyes alkotmány boldogító előnyeit, de bizony se-

hogy sem tudták felfogni a hallgatók a nagyboldogságot; egyik polgártárs tehát arra kérte a jegyzőt, hogy hát azt mutassa már ki: miben különbözik ez a 67-ik alkotmány a 48-ik szabadságtól?

A jegyző aztán így magyarázta meg a különbséget:

„Miben különbözik atyafiak? hát úgy vegyék kelmetek a dolgot, hogy 48-ban magyar étvágyhoz illő paprikás pörkölt húst tálaltak fel bográcsban a nép elébe, és kelmetek azt lencsének nézték, most pedig böjtös lencsét tálaltak fel, pörkölt hus képében s tetszik vagy nem tetszik kelmeteknek, megkell most azt enni.“

„De uram! — mondá az interpelláló polgártárs — csak egye meg a ki kitalálta.“

„Hát hogy vagyunk már az alkotmánnyal nótárius uram?“ kérdi a palócz az ujságból olvasgató jegyzőt.

Szomorun biz azzal Estók gazda! olyan ez az alkotmány mint a holdvilág, egyre fogy azzal a különbséggel hogy soha meg nem telik — válasszolt a jegyző.

„Ugyan atyamester ur! elfogadja e Kossuth a pécsi választást?“

„Mit gondol János mester! hogy fogadná, hiszen már a váci választóknak szépen megmagyarázta, hogy miért nem fogadhatja el ezuttal a képviselőséget.“

„Hiszen azt a levelét én is olvastam Kossuthnak, de hát nem mindenik ember feje kapitólium ám, hogy meg is értse“, monda János mester.

— No hát megmagyarázom én, hogy megértse; példánakokáért ha kelmednek jól berendezett műhelye van új csizma varrásához, nem örömet vállal földozást ugy e?

Ühm! értem már — monda János mester — bizony inasnak való szetye-potyva munkát nem vesz kezébe az igazi jó mester ember.

Egy társaságban szóba hozá valaki, hogy hát hiszen Kossuth is köthetett volna 48-ban olyan alkut a némettel, mint a minőt kötött Deák 1867-ben.

„Dejszen atyámfia az urban, nem fért vóna a meg az ő szeplőtlen becsületével — monda a hallgatók egyike.“

Tilosban legeltette szamarát a palotai fazekas. Arra megy a csősz nagy káromkodva mondván: e l v e s z e m a szamaradat! minek hoztad ide legelni?

Azt mondja rá a fazekas: látom derék szép fiatal ember kend öcsém uram! kár volna kendnek ezt a vén csacsit elvenni, kap kend még — ha épen házasodni akar — leányt is!

A füzfa poétákhöz

(kik már a komoly Pesti Naplóban is kezdenek csiripolni.)

Oh jaj nektek kezdő poéták,
Jaj nektek ifju sarjadék!
Elöttetek már elkapkodták
A mi csak szép, jó és derék.

Hajnal sugár, tüde harmattal . . .
Patakmoraj, zengő pacsirta,
Lenge szellő virág illattal . . .
Komócsi már mind megírta.

Bus méla hold, fénylő harmatcsepp,
Pásztor sip, rezgő csillagok.
Eper ajak — melynél nincsen szebb —
Mind régi elkopott dolog.

A dicsőségnek fényes utja
Elöttetek bevágva már,
Üres a költészet szent kutja . . .
S oda zárandokolni kár.

Én adok, én egy jó tanácsot . . .
Mely célhoz vezet titeket,
Ott van Kossuth, azt gyalázzátok,
Irjatok rá gunyverseket.

Igy majd tudom, hogy e hazában
Ismeretes lesz nevetek,
Mint Herosztráté hajdanában . . .
Tehát csak igyekezzetek.

Az egy templomot égetett fel —
Ti egy oltárképet csupán . . .
Alkotmányunk szent egyházában
Befüstölhettek most . . . talán . . . ?

Csak hogy végkép megsemmisíteni
Sohasem lesztek képesek,
Hordjátok bár alá tüzelni
A kvótát . . . közösügyesek.

A dícsfény szent fejének éke
Áttör a füstön s lángokon,
És élni fog dícső emléke . . .
Mig él a magyar, mig áll a hon!

De ti azért ezélt fogtok érni . . .
Ismeretes lesz nevetek,
Szentségtörök akartok lenni?
E czímet elnyerhetitek.

Antipáter.

A közösügyes függetlenség.

Karakán Marcei: Ni ni Matyi pajtás! ennek a magyarnak se keze, se lába, még is megáll magába.
Ludas Matyi: Meg ám úgy a hogy, nem látod, hogy ez a kétfejű madár tartja fülénél fogva a horgába?

Pattantyúk.

Kossuth ismét két levelet küldött a Magyar Ujságba, melyekben a vasuti 60 millióeska kölcsönt egy kicsit drágának találja. Meghisszük mi azt atyus! hogy nagyon igaza van, de hát ki tehet róla, ha az a vasut olyan sürgős? aztán meg ha nincs pénz, hát bizony kölcsön kell azt kérni. Hanem én csak a mondó vagyok, hogy ha Andrassy csak felényit is iparkodnék a honvédsereg felállításával, mint a mikép sietett Lónyay a kölcsönnel, ezóta már magyarul riktályoznák a mi bakáinkat.

No hála istennek nem sokára leforog már ez az esztendő is, nem emlegetjük ezután 18 éves szenvedéseinket.

Hát aztán ezután minden bajunk meg lesz már orvosolva? kérdik atyámfiain!

No nem épen, — hanem ezután majd csak a 19 éves szenvedéseinket fogjuk emlegetni.

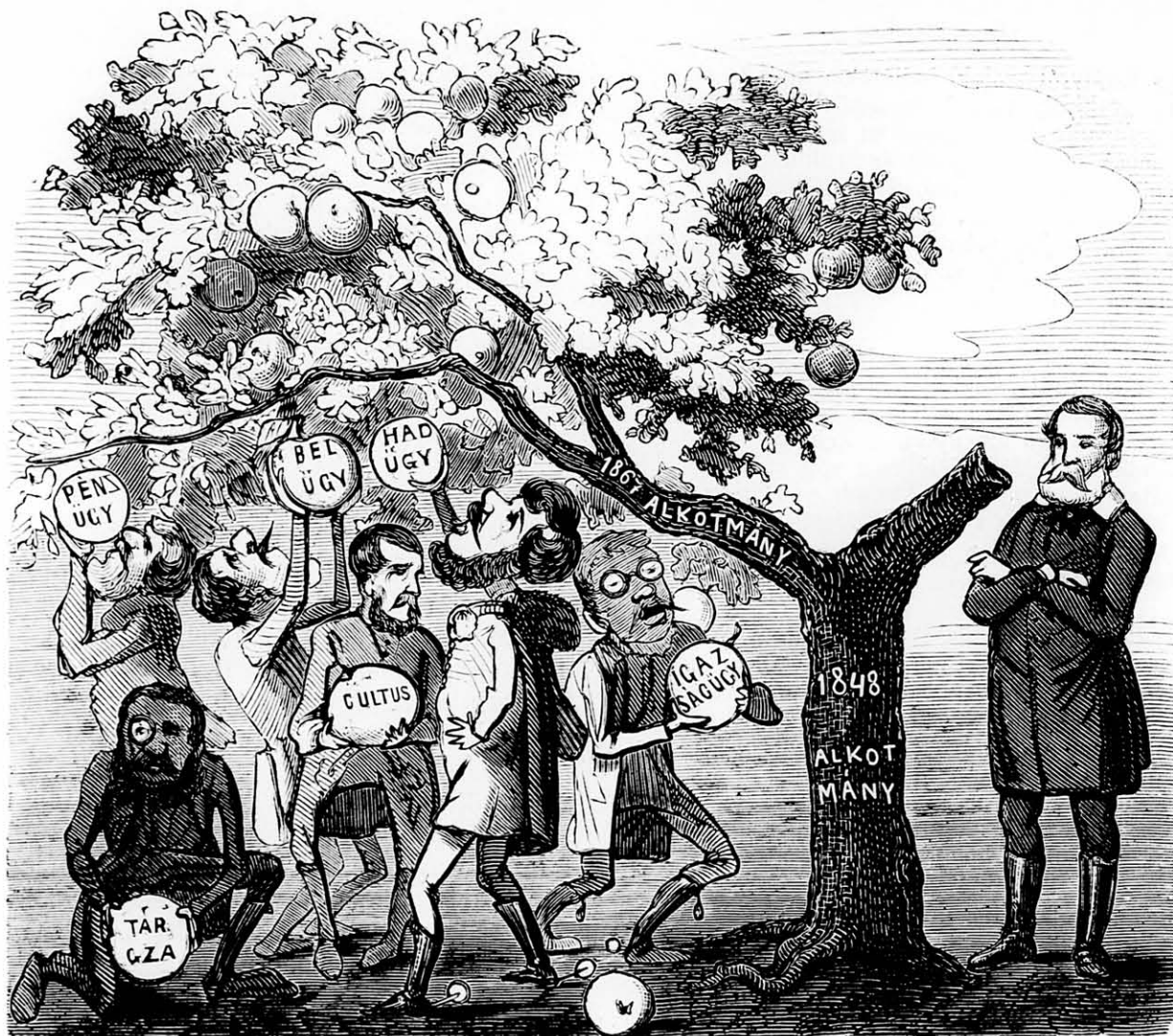
Midőn Görgei ezelőtt néhány hónappal először jelent meg Pesten, Ludas Matyi tréfás gunnyal kérde, hogy talán bizony purifikáltatni akarja magát?

Ugy látszik, hogy bolondjába nagy igazat szólt Matyi! mert ime most a Honban s utánna több lapokban arról tudósítanak, hogy Görgei csakugyan egy katonai törvénytörés egybehívását szándékozik kérni, mely tettei felett ítéljen.

Csak aztán az országgyűléstől ne kérje ezt a becsületi bíróságot (mely különben sem kompetens e tárgyban), mert attól tartunk, hogy a jelenlegi treszszirozott majoritás szavazat útján még azt is ki süti: hogy Görgei olyan ártatlan, mint a ma született bárány.

Miután az országgyűlés egy három tagu bíróságot küldött ki saját kebeléből a Kandó vérengző megválasztása ellen beadott panaszok megvizsgálására: az ungváriak újra hinni kezdenek a magyarok istenében.

Illusztrált népdal.

„Én ültettem az almafát,
Más szedi le az almáját.“

Egy jobboldali képviselő olvasván a „Hon“ azon számát, melyben Moesáry, Deák Ferencznek a hevesi ügyben tartott beszédjét elemezi, midőn azon kitételhez ért, hogy „az isten óvjon meg a rest miniszterektől“ hármat trüszszentett egymásután, a mi azt jelentette hogy igaz a mit olvas.

No hiszen nem is lesz belőle miniszteri tanácsos, a miért ezuttal a tigrisekkel szavazott.

Némely reform: főpap épen úgy tesz a közpapokkal mint a jelenlegi miniszterium a vármegyékkel. Azt hirdeti, hogy ne akadjanak bele a közügyekbe, hagyják a kormányzatot az ő tudós bölcsességére, majd elintézi ő a maga módja és szokása szerint, mert hát az alárendeltéknek (!) nem kell minden lében kanálnak lenni. Bizonyosan azt hiszi az ily jámbor, hogy az alsóbb papok feje nem arra való, hogy gondolkozzék, hanem csak arra hogy ő nagy tiszteletessége előtt legyen mit meghajlani.

Az ungváriak köszönetet akarnak szavazni az igazságügyi miniszteriumnak, hogy ígéretét mit a küldötségnek tön, be is váltotta. Ugyan is a küldötség azt kérte, hogy egy katonai és polgári vegyes bíróság küldessék ki a szomszéd megyékből a lefolyt vérengzés megvizsgálására. És a miniszterium egy nem is vegyes, nem is katonai, nem is egy szomszéd megyei bíróságot, hanem költség kimelés tekintetéből ugyan azon helybeli és megyei tisztviselőket bizta meg a vizsgálattal, kik mint részben kandóisták, legjobban tudhatják, miképen lehet a szent igazságnak a nyakát is kitekerni.

Diesekedett a góbé, hogy ő is ott volt Königräcznél a burkus háboruban, sebet is kapott, persze a hátulsó tomporájába, miért midőn kinevették volna a hallgatók, bosszusan monda a góbé: ugyan messze vótak ketek, még azt sem tudják, hogy a poroszok hátultöltő fegyverekkel lőttek, hát csak nem lőhettek meg előlről.“

Péter király.

(Régi krónika.)

Egy királyról szölok, hallátok-e hírét?
Magyar király volt ő, és minő király volt!?
Alig fogadá el a magyar az ígét,
Ő annak nevében zsarolt és zsákmányolt.
Hja! ugy szokott lenni, ilyen Péterfélék
Rendesen azt teszik, ami nekik tetszik.
Semmi gondjuk másra, — mikor másnak vére
Tetteiktől meghül, az övék meg akkor
Forróvá melegszik.

Persze az világos, hogy a jó magyarnak
Az ilyen király mint Péter! sohsem kellett.
Volt is aztán dolga a hóhéri karnak,
Vérrel akará ő megnyerni a keblet.
Száműzetés, halál, kicsinység volt nála,
Tudta vagy nem tudta? mindegy volt az neki.
A sok öreg szolga intette hiába!
Péter ugy gondolta, hogy ez életmódot
Hűséggel követi.

Egyszer a magyar is csak megunta végre,
Restelte a dolgot, hogy szemére vetik . . .
Kardra kelt, ki is folyt sok álnoknak vére —
S kimondák, hogy bizony Péter nem kell nekik.
Megijede Péter, futáshoz lát menten,
Elfutott, elfutott de csak egy időre:
Sok hive maradt még az országban itt benn,
Akik elszakadni, akik elmaradni
Hej! nem birtak tőle.

Mig oda volt Péter! küldöztek utánna
Sok derék követet, ki megfordult már ott,
Álkuáltak Péterrel, persze az országra,
Ő oda ígérte volna a világot.
Mert arra számított: csak visszajöhessen,
Majd megis mutatja mit tanult Henriknél.
Henrik német császár a sok nőgatásra
Péterrel megindult, ez meg azt hívé, hogy
Tőle a magyar fél.

Akik bent maradtak, munkálkodtak szörnyen.
Hogy meg ne esalódjék, a hízélgés fegyver . . .
Melytől szabadulni nem lehet egy könnyen,
Háló az, a melyben hallá lesz az ember.
Ők az új királynak hűséget esküdtek,
És hívek is voltak és zseböket tölték.
Azután jött Péter, most az új királyt meg
Csatába kísérték, elárulták rútúl,
Azután megölték.

Hogy visszajött Péter — a magyar bujára!
Eladta Henriknak szép Magyarországot.
Ezen eladásnak jelképe volt lándsa,
Melyet átvett Henrik Székesfehérvárról.
Boszus volt a magyar, de csak türte, türte
Péter is boszus volt, ő meg népét ölte.
Rettentő volt akkor rettentő a boszu . . .
Péter a király! a magyarok királya!!
Vidám arcot ölte.

Na de mindenek van határa valóban —
Megsokalta akkor a magyar a dolgot,
Felkiáltott: „király! ez bizony nem jól van“
A szó után dárda, lándsa, gerely forgott.
Péter nyulijedten Henrik felé szaladt.
— Na de Henrik tudta, hogy kivel van dolga,
Az alkukötésnél ötet is rászedte,
Most nem gondolt vele, — Péter a nemzethez
Fordula s így szóla:

„Amit eddig tettem, azt mind nem én tettem,
Rosz tanácsadó volt, rászedett, im látom
Az isten haragját lebegni felettem . . .
Ti haragotokat, — ítéletem várom!“
— Itéltek fölötte, börtönbe vetették,
De hát hova lön a megöllettek vére?
A jog, az igazság nem hozza azt vissza,
Az a vér lehull le — előbb avagy utóbb —
Az utód fejére.

Vén krónikás.

Adomák.

Meghallván a v . . kiek, hogy a koronázási
dombhoz földet kell küldeni minden megyéből,
nosza rajta, kiment nagy ünnepélyesen az egész
falu apraja nagyja a határra, s öszve vizsgáltak
minden darab földet, de alkalmasnak egyet sem
találtak, mivel egyik rész bevala vetve, a másikon
a marha legelt, a harmadik pedig fel volt uga-
rolva s így tovább — mindenik darab földre volt
valami kifogásuk, ha egyiknek nem, tehát a má-
siknak. A földvizsgálók tehát vissza tértek a
faluba, öszveültek a tanácsházba s jól megfontol-
ván a dolog elejét és végét, azt határozták, hogy
már csak várjanak Pesten a koronázással addig,
mig learatnak és betakarítanak, akkor osztán
majd szállítanak ők a Tiszán egy egész lábó föl-
det még pedig a javából.

Midőn aztán meghallották hogy az ő földjük
nélkül is megtörtént a koronázás, így kiállta fel
a kupak tanács: „de már ezt nem hittük volna.“

Györi Mike — vén deák, néha napján csak
ugy koszt nélkül tengődött Pápan. —

Egyszer ilyen megkosztatlanított álla-
potában nyitott könyvébe mélyen elmerülve elmél-
kedett, — nem a tudománynak mi voltán — hanem
azon hogy miként tehetne szert valami darab
kenyérre vagy egy markóra (garasos czipó).

Az alatt be vitt az asszony a szobába egy
kosár sült krumplit, minn kis gyermekei nagy
zajt indítottak. Mike mintha tanulásában zavar-
tatnék felszóllal: csöndet kérek!“ de a felszól-
lás nem használt, kétszer háromszor is is-
métlé azt.

Utóbb az asszony egész illedelemmel kérdé.
„Ugyan kérem Györi ur mi az a csönd, én azt
nem értem, tessék megmagyarázni szívesen adok
ha van a házáznál, csak ne haragudjék.“

Mikének sem kellett több, mingyárt éhségére gondolt, s eként magyarázta meg a csöndöt, hogy az deák szó, magyarul azt teszi hogy sült krumplic. No megis kapta Mike aztán a csöndöt nem ugyan a szobában, hanem gyomrában.

Simontornyán volt valaha három férfi testvér s a legkisebbiket elvitték katonának. Az alatt a birtok osztatlan állapotban volt oda haza, de a két testvér a maga házrészét felépítette szépen, a katona testvérnek pedig egy harmadát meghagyták a régi rozszant állapotban.

Mikor a fiu haza szabadult kérte testvéreit, hogy az ő részét is építsék fel, mert ő helyettük is szenvedett, de a testvérek róla tudni se akartak. Utóbb aztán haragra gerjed a baka s azt mondja; „no aki lelketek van! én hát nem vesződöm ennek a rozsz épületnek a lerontásával, hanem felgyújtom a magam részét, mentsetek a magatokét amint tudjátok! erre aztán mingyárt engedtek a makacs testvérek.

Hm! nem jó lett volna-e nekünk is így egyezni az adósságon Bécsben?!

Kortés fogások.

K. megye g. . . . . járásában a követválasztás alkalmával két párt állt szemközt egymással, még pedig mindkettő balpárt.

Nagyon természetes, hogy a két párt emberei mindent elkövettek, hogy saját pártjuk legyen a győztes fél, régi szokás szerint leginkább küzdöttek a gunyolódás fegyverével. Az elkese-redebb párt kortesei felfedezvén, hogy a másik párt jelöltje rövid látó, nosza vége hossza nem volt az ellenfél boszszantásának. Ilyeténképen kezdtek kapacitálni M. . . . . követjelölt embereit:

„Micsoda? hiszen a kit kerdtek akarnak követnek választani — oly rövidlátó, hogy tegnap estvefelé is a kutágast kortesvezérnek nézte és meghitta vaesorára.“ — monda az egyik.

„De még ez semmi, hanem amint az udvarán meglátta a kötélre teregetett fehérnemüket, összeszidta a cselédséget, hogy mért eresztik szabadon a teheneket és a borjúkat, mért nem csukják be az ólba?“ erősíté a másik.

„Ez még mind csak bliktri, — szóla most egy harmadik, — a mint az előbbi csalódásán boszankodnék, és a szobába menne, megpillantja a konyha ajtó mellett lévő tejköpülöt, s azt koldusnak véelve, egy krajezárt akart neki adni. Azonban a földreesett krajezár pengése tudatá, hogy megint csalódott.

A képviselő jelölt mind e gunyolódások daczára is meglön választva, most már meg azzal, boszszantják a győztes pártot, hogy megnémult a képviselőjük, mert mióta az országgyűlésen fennt van, — hallgat mint a hal.

Böze generálishoz.

Sok a te érdemed, sok, óh nagy férfiu!
Kedélyed humoros, méltán vagy rá hiu.
Nagyra nőtt a fejed, menydörgés a hangod,
Gyakran félre vered azt a nagy harangot.
Ha diktiózni kell legény vagy a gáton,
Gyalog te nem beszélsz, hanem csak lóháton.
Magyarnak hisz, a ki látja a nadrágod,
Hős szeretnél lenni, de nincs bátorságod.
Kassánál legalább fogad kimutatád . . .
Ki nem állhatván a puskapornak szagát.
De ha a bögestől dölne el a csata:
Te lennél a világ első tábornoka.
Mivel fejellenben nincs valami sok velő,
Azért oda kullogsz, hol nagyobb az erő.
Minél nagyobb lármát, minél több zajt csapol:
Annál több éljent és bravurokat kapol.
Az alakoskodást mesterileg viszed,
Sokszor a mit beszélsz még magad se hiszed
Kossuth máskor talán aligha vétkezett?
Csak akkor, a midön megcsókolt tégedet.

Az igazügy kortese.

Sziporkák.

Tanító. Hány ludatok van Jancsi!

Jancsi. Hát öt tanító uram!

Tanító. Ha hármát eladnátok belőle, menyi maradna?

Jancsi. Gondolkodik sokáig, végre is így fejté meg a kérdést: „nem adunk ám el egyet se.“

Álarczos bálba készülvén egy leányka, ki a tisztságra nem sokat ada és kit ezért nénje örökösön dorgált — nem bírta magát elhatározni, hogy minő maskarát és minő öltönyt vegyen magára, tanácsot kért tehát nénjétől. „Csak mosd meg magad s végy tiszta ruhát, bizonyosan senki sem ismerend reád“ — tanácsolá a jó néne.

Egy asszonyság lapok utján körözteté, hogy oly dajkát kíván gyermekei mellé, ki azokat egyuttal írni és olvasni tanítsa. Ily dajka ugyan nem — hanem jelentkezett két végzett tanuló, kik a dajka tisztét is végezni ajánlkoztak.

Óh népnevelés! jöjjön el a te országod!!!

Börtönbe került a vén orgazda, hol meglátogatván fia, kérdezősködött az öreg az otthoni állapotokról.

— Bizony apám uram! ebül vagyunk mi odahaza. —

„Hogy, hogy édes fiam?“

— Hát a mult héten két ökrünk megdöglött. —

„Se baj édes fiam, döglött nekem már meg 12 ökröm is, még is itt vagyok la.“

A deficit.

Hé atyafi hallod! milljom teremtettét!
Ne szaladj előlem, hát elfeledhetnéd...
Hogy én hoztam neked az új alkotmányod?
Milyet a világ még, de sohasem látott.

Na na na! nem mondtam hogy fizess azonnal,
Ne vájkálj zsebedbe olyan kinnal, bajjal.
Én csak azt kérdezem, — tudja egész világ!
Ki volt a nagyobb böles Salamon vagy Deák?

Salamon! vajjon mért? mert kincseket szerzett?
S népét gazdagítá? jó helyen áll nyelved.
Hát Deák mit csinált? méreg drága kincsen
Vett azt a némettől, ami ennek sincsen.

Mi nincs a nimetnek? pénze. De hát mi van?
Sok van neki, sok van, — a többek közt ott van —
Amit Deák megvett borsosan egy kicsit:
Ott van az a menkö örökös deficit.

Diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Haszt e gewühre Mihály gazda! a thekhüntetes Pest vármegye küzgyölésén néme-lyik szabadsághus hazafih, meddigakharta prulungálni a miniszterek ren-DELETE elleni khérvényjavas-lathának be-nyújtását akép-viselü házhöz?

Mihály. No ugyan meddig?

Iczik. Spiczeze gepóre! . . . hát a jüvendü tavaszi khüzgyölésig.

Mihály. Mért nem még az utolsó pesti vásárig?

Iczik. Ni ni khedves Mihály bátyah! mit is akharok khé-ndeni, hát fhüzetnek khendtek a jüvü eszthendüben is akezizt?

Mihály. Már aztán mért kérdi azt a szomszéd?

Iczik. Hát csopán csakh azirt, mert akkhur én is megkhüttüm a Verzehrungssteuer kuntraktust a herr von Lunyaival.

Mihály. Fizetünk ha muszáj, de hát még az országgyü-lés törvényesen nem szavazta meg a jövü évi fogyasztási adót.

Iczik. Nü nü nü . . . hát mit szavaz meg az urszággyölés musthan thürvényesen?

Mihály. Nem tudja Iczik szomszéd! mért járnak most olyan erős patrolok estenként az utezán?

Iczik. Bizunyusan Büszürményinek akhar a fiatalság ilominálni.

Mihály. Hiszen Böszürményi nem az angol királynő kö-rül lakik.

Iczik. Akkhur hát Deáknak akharnak bizalmat szavazni.

Egy baranyai esperesnek.

Ne szállj perbe én velem —

Óh én édes páterem!

S ne vedd a gunyt — hogy ha mar:

Önmagadra oly hamar.

Ludas Matyi gyorspostája.

Csak ránk disputálják
Ott a jobboldalon:
„Minden meg van adva“
Hát mi azs a minden?
Ast szeretném tudni . .
Rugja meg a devla.
Mink is koordinált
Hatalmasság valánk
Egykor Nagy Idában,
Ehol la! tul tesen
Rajtunk Pest vármegye
. . . A retirádában.

Kondor Marczinak: A kvótát mely dukál decz. 1-én megkapod.

H. Jeremiásnak: A gunyverset kaptuk, de terjedelme miatt nem közölhetjük. Az efféle kadentia különben is csak akkor pattan — ha rövid.

Pipiskének: Az Ungváron röpkedő kosmopolitiko-homoapatliko-humorisztiko-satyriko-hóbortiko „Denevérré“ faragott „Dicsének“ből ugy h szem elég lesz ennyi is:

„Csupasz is vagy, szoros is vagy
Fules is vagy Denevér!
Élvezhetlen mixtura, mely
Egy hajító fát sem ér.“

É r t e s i t é s .

Ujoman érkezett előfizetőinknek csak november 1-től fogva szolgálhatunk példányokkal. Egyszersmind arra is kérjük igen tisztelt prenumeránsainkat, hogy a hiányzó számokat még azon hét utólján sziveskedjenek megr eklamálni, melyen valamelyik szám kimaradt, mert ha később 3—4 hét múlva szólalnak fel, — nem vagyunk képesek azt után pótolni.